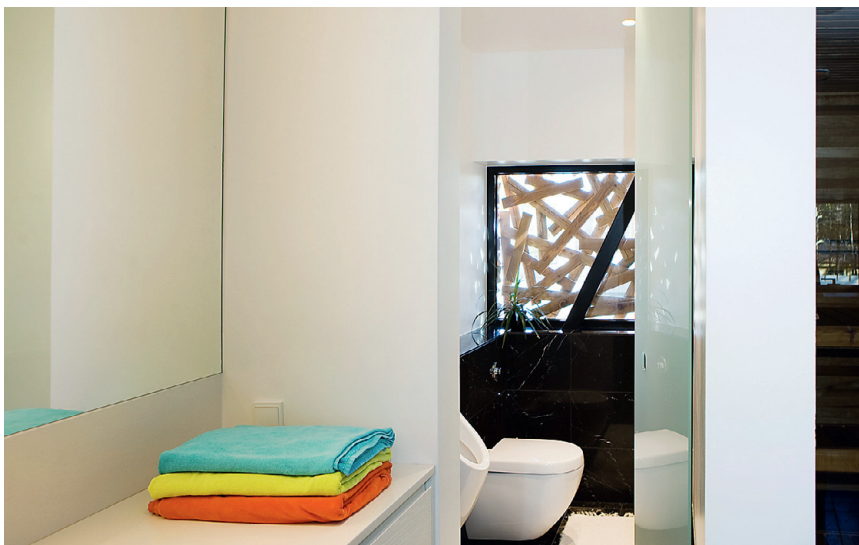

Lastetubades oleks justkui mõnda neist pesupulbritest, mis valge veelgi valgemaks lubab teha, katsetatud. Vaid üks koomiksitegelane on valgendamisest pääsenud.

Vannitoa kreemikatele toonide lisab tubli annuse rahulolu ülalt katuseaknast langev keskpäevane valgus.

Teise korruse juurdeehitisest pea poole hõivavad saunaruumid. Ka siin vastandub eesruumide heledus pesu ja leiliruumi tumedatele toonidele.

selleks ajaks väljagi kolida. Tegelikult aga läks hoopis nii, et ümberehitus võeti ikka väga põhjalikult ette ning kogu hoonet sai ka seestpoolt uue ilme,” meenutab arhitekt.

“Oleks teadnud, kui kulukaks see kujuneb, oleks võinud selle eelarvega lausa uue maja ehitada,” tunnistab majaomanik muheledes ning lisab, et kui uue välisilme eest hoolitses arhitekt Peeter Pere, siis sisekujundus sai värskenduse Kaido Kivi käe all.

Juurdeehitis kujutab endast maja põhiplaani ristis keeratud tikutopsi, millest on tikud välja pudenenud. Tikke sümboliseerivad lehiselipid, mis paksu kihina juurdeehitise pealispinda katavad. Selle alt jäävad välja vaid suur otsaaken ja kitsas, hoonet kogupikkust hõlmav küljeaken.

Tikutopsina see teine korrus Pere arvates väljast paistabki: “Või siis meenutab kandilist linnupesa, kokkupressitud heinapalli või segamini lauakoormat, mis pimedas hõõgub. Puidukulu oli raske välja arvutada. Igatahes pidi omanik ikka mitu korda materjali juurde ostma. Arvestades, et tegu on lehisega, siis polnud see odav lõbu.”

Pealeehitise väljaulatuv osa, mis algusest pidi piirdeaiani ulatuma, tuli lühem. “Eks siingi oli oma osa kulukusel – iga meetri lisamine oleks tähendanud umbes paarisaja tuhande kroonist väljaminekut. Tegemist on ikkagi metalltaladele toetuva konsooliga,” lisab Pere.

Ka ehitusloa saamine polnud lihtne. “Kui lubasime ametimeestele, et mingisuguseid sambaid eenduva osa alla ei tule, siis olid nad kavandiga lõpuks päri,” meenutab ta.

Juurdeehitis andis perele vajalikku lisaruumi. Teisele korrusele kolis saun, mille arvel sai lisapinda elutuba. “Tekkis ka koht, kus täiskasvanutel on hea rahulikult telerit vaadata või lastel mängida,” kirjeldab Pere.

Teiselt korruselt pääseb aeda. Trepil ülemine osa jääb kenasti lehiselippide varju. Päike, mis valdava osa päevast just õuepoolset majakülge valgustab, poetab oma kiired läbi korrapärase voodriaugude ning joonistab valgele kiviseinale võrratuid mustreid.

Ja kui tuleb linavästriks ning ühest voodriaugust kiiresti sisse vupsab, saab ainult tõdeda, et see omapärane hoone sobib nii inimesele koduks kui ka linnule pesaks.